

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupen JUDr. Ondřejem Málkem, advokátem se sídlem Horní č. p. 6, Havlíčkův Brod, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **E.ON Distribuce, a. s.**, se sídlem Lidická 36, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 3. 2020, č. j. 30 A 90/2018 - 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Havlíčkův Brod (dále též „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 10. 1. 2018, č. j. MHB_ST/1369/2017/Ve (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) prodloužil na žádost společnosti ČEZ Distribuce, a. s., se sídlem Teplická 874/8, Děčín (dále též „žadatelka“) dle § 93 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“), platnost územního rozhodnutí ze dne 12. 11. 2015, č. j. ST/969/2015/Ve (dále též „územní rozhodnutí“), a to o 2 roky ode dne nabytí právní moci. Územním rozhodnutím bylo rozhodnuto o umístění stavby označené „*HAVLÍČKŮV BROD - PŘELOŽKA V1304 – ČEPS Havlíčkův Brod, Mírovka, Suchá, Baštinov 1x PODCHODOVÝ PŘÍHRADOVÝ STOŽÁR 110 kV V TRASE STÁVAJÍCÍHO VEDENÍ*“ (dále též „stavba přeložky“) na parcelách č. X, č. 997 a čX v katastrálním území M. a parc. č. X a č. X v katastrálním území X. Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 15. 3. 2018, č. j. KUJI 18389/2018, sp. zn. OUP 70/2018 Bu-2.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud“), v níž především namítal, že správní orgány nesprávně posoudily naplnění podmínek pro prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Dle žalobce v daném případě žadatelka netvrdila žádné výjimečné důvody, na základě kterých by bylo možno vydat rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Krajský soud shora označeným rozsudkem žalobu žalobce zamítl. Uvedl, že z § 93 odst. 3 stavebního zákona vyplývá, že dobu platnosti územního rozhodnutí lze prodloužit na základě *odůvodněné žádosti*. Zákon přitom nestanovuje žádná hlediska pro posuzování takové žádosti. Krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že vedení soudních řízení, nadto vyvolaných žalobcem, představuje dostatečný důvod pro prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Krajský soud dodal, že v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí nelze přezkoumávat vydané územní rozhodnutí, námitkami proti němu se proto nezabýval. Plné znění rozsudku je přístupné na www.nssoud.cz, a Nejvyšší správní soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele nebyly splněny podmínky pro prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Poukázal na § 93 odst. 3 stavebního zákona, dle něhož je prodloužení územního rozhodnutí možné jen na základě *odůvodněné žádosti*. Z tohoto slovního spojení stěžovatel vyvodil, že prodloužení územního rozhodnutí je možné jen výjimečně. Žadatelka však žádné výjimečné důvody nedoložila. Podpůrně stěžovatel poukázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu. V závěru kasační stížnosti stěžovatel uváděl argumenty proti původnímu územnímu rozhodnutí (jehož platnost byla prodloužena žalobou napadeným rozhodnutí, resp. jemu předcházejícím rozhodnutím správního orgánu I. stupně). Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry rozsudku krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[5] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Ze správního a soudního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně vydal dne 12. 11. 2015 pod č. j. ST/969/2015/Ve územní rozhodnutí o umístění stavby přeložky. Dne 6. 11. 2017 podala žadatelka u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Odůvodnila ji tím, že po vydání územního rozhodnutí stěžovatel zahájil soudní řízení u krajského soudu a následně Nejvyššího správního soudu za účelem přezkoumání tohoto územního rozhodnutí (zdejší soud kasační stížnost žalobce zamítl rozsudkem ze dne 25. 10. 2017,

pokračování

č. j. 2 As 102/2017 - 47). Žadatelka uvedla, že se zahájením stavby bylo vyčkáváno z důvodu vyřešení, resp. ukončení uvedených soudních sporů. Rozhodnutím ze dne 10. 1. 2018, č. j. MHB_ST/1369/2017/Ve, správní orgán I. stupně vyhověl žádosti žadatelky a prodloužil platnost územního rozhodnutí o 2 roky ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Uplatněný důvod žádosti – vyčkávání z důvodu vyřešení, resp. ukončení uvedených soudních sporů – považoval za dostatečný (pádny) důvod pro vydání rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. K odvolání stěžovatele vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného krajský soud zamítl shora označeným rozsudkem, který stěžovatel napadl shora rekapitulovanou kasační stížností.

[9] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že nebyly splněny podmínky pro prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Plně se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu.

[10] Podle § 93 odst. 3 stavebního zákona *dobu platnosti územního rozhodnutí může stavební úřad na odůvodněnou žádost prodloužit; podáním žádosti se běh lhůty platnosti rozhodnutí staví. Na řízení o prodloužení lhůty platnosti rozhodnutí se vztahují přiměřeně ustanovení o územním řízení s tím, že veřejné ústní jednání se nekoná a závazná stanoviska, námítky nebo připomínky lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení, jinak se k nim nepřiblíží.*

[11] Komentářová literatura k tomuto ustanovení uvádí, že „*dobu platnosti územního rozhodnutí lze v odůvodněných případech na žádost prodloužit. Žadatel je povinen uvést důvody, pro které se mu nepodařilo ve stanovené lhůtě požádat o stavební povolení, získat jiné obdobné oprávnění, nebo započít s využitím území. (...) Stavební úřad v řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí zkoumá důvody uvedené žadatelem. Tato správní úvaha je prvořadá, nicméně odhlédnout nesmí ani od veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy či zájmů dotčených osob. Smyslem řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí je posouzení, zda je možné zachovat účinky již vydaného rozhodnutí, ne však jakkoliv toto rozhodnutí měnit. Nejedná se o řízení formální, které by vždy automaticky vedlo k prodloužení platnosti územního rozhodnutí, ale stavební úřad by měl vždy pečlivě zvážit, zda nenastala taková změna poměrů, která by kladnému rozhodnutí bránila.*“ (Průcha, P. Gregorová J. *Stavební zákon. Praktický komentář*. Praha: Leges, 2017.; důraz přidán).

[12] Nejvyšší správní soud předně obecně uvádí, že zákon výslovně nestanovuje žádná hlediska, která by měl správní orgán I. stupně brát v úvahu při posuzování žádosti o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí. Řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí přitom nepředstavuje nové územní řízení. Nezkoumají se v něm tedy znovu ty otázky, o nichž již stavební úřad pravomocně rozhodl v minulosti při umístění stavby do území (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2017, č. j. 6 As 74/2017 - 28, či ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 111/2014 - 43). To však neznamená, že by řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí bylo ryze formálním procesem, v němž by stavební úřad pouze vyhodnotil, zda žadatel nabídl uspokojivé vysvětlení toho, proč v době platnosti územního rozhodnutí nezahájil kroky potřebné k realizaci stavby. Smyslem zákonného omezení doby platnosti územních rozhodnutí totiž je, aby rozvoj území dlouhodobě právně neblokovaly umístěné či povolené stavby, od jejichž faktické realizace však již stavebník upustil nebo jejichž parametry neodpovídají změněným podmínkám v území (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. září 2012, č. j. 9 As 74/2012 - 39). Stavební úřad proto musí v řízení o prodloužení platnosti takového rozhodnutí vedle důvodů uváděných žadatelem také posoudit, zda se podmínky v území během uplynulé doby nezměnily natolik podstatně, že jim původní územní rozhodnutí už neodpovídá.

[13] Nejvyšší správní soud je názoru, že správní orgány výše uvedeným povinnostem dostály.

[14] Správní orgán I. stupně se s důvody žádosti vypořádal na straně 2 rozhodnutí. Uvedl, že žadatelka svoji žádost adekvátně odůvodnila poukazem na soudní spory týkající se záměru stavby přeložky vyvolané stěžovatelem. Tyto důvody shledal správní orgán I. stupně jako dostačující a adekvátní; „čekání se zabájením stavby je pádným (zásadním) důvodem k uplatnění žádosti“. V souladu s výše uvedenými pravidly pro rozhodování o prodloužení platnosti územního rozhodnutí správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí dále zkoumal to, zda nedošlo k tak podstatné změně podmínek v území, že by jim původní územní rozhodnutí už neodpovídalo, přičemž uzavřel, že nikoli. Konstatoval, že „předpoklady, za kterých bylo původní územní rozhodnutí vydáno, zůstaly nezměněny, zejména zůstala v platnosti závazná stanoviska dotčených orgánů“. Zdejší soud k tomu podotýká, že stěžovatel žádnou změnu podmínek v území ostatně ani netvrdil. Žalovaný pak závěry správního orgánu I. stupně převzal a dále rozvedl.

[15] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i se závěrem krajského soudu, který konstatoval, že důvody uvedené žadatelkou v žádosti považuje za odpovídající dané situaci. Ani zdejší soud nevidí nic zvláštního na tom, že žadatelka, resp. investor stavby chtěl mít před realizací stavebních prací postaveno najisto, že při umístění stavby bylo postupováno v souladu se zákonem, resp. že bude možné stavbu v souladu se zákonem realizovat. Nadto je třeba zdůraznit, že soudní spory, kterými bylo zpochybněno původní územní rozhodnutí, vyvolal sám stěžovatel. Nejvyšší správní soud tedy odůvodnění žádosti o prodloužení hodnotí jako racionální a dostatečné.

[16] Pokud jde o rozsudky Nejvyššího správního soudu, na které stěžovatel poukazoval (vydané v řízeních vedených pod sp. zn. 2 As 26/2017, sp. zn. 7 As 11/2014, sp. zn. 9 As 74/2012), zdejší soud konstatuje, že z nich nelze dovést podporu pro stěžovatelem předkládané argumenty. Ve stěžovatelem akcentovaných rozsudcích nebyla posuzována identická skutková situace; stěžovatel nadto z rozsudků vytrhává pouze dílčí pasáže a přehlídá další relevantní části. Nejvyšší správní soud dodává, že posuzování žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí se odvíjí od obsahu dané žádosti, resp. skutkových okolností konkrétního případu.

[17] Jestliže stěžovatel v závěru kasační stížnosti argumentoval proti původnímu územnímu rozhodnutí, Nejvyšší správní soud konstatuje, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Původní rozhodnutí o umístění stavby bylo zkoumáno v řízení vedeném u zdejšího soudu sp. zn. 2 As 102/2017, resp. v řízení před krajským soudem sp. zn. 30 A 23/2016. Jak správně dodal krajský soud, řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí nepředstavuje nové územní řízení, přičemž se v něm nezkoumají znovu ty otázky, o nichž již stavební úřad pravomocně rozhodl v minulosti při umístění stavby do území (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 111/2014 - 43).

[18] Nejvyšší správní soud neshledal v rozsudku krajského soudu ani žádné jiné vady či nezákonnosti, pro které by bylo nutno jeho rozhodnutí zrušit. Zdejší soud se s jeho hodnocením plně ztotožnil a v podrobnostech na něj odkazuje.

VI.

[19] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[20] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení

pokračování

o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[21] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, jež byla osobě zúčastněné na řízení soudem uložena, a z důvodů hodných zvláštního zřetele může soud na návrh přiznat právo i na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení soud osobě zúčastněné na řízení neuložil splnit žádnou povinnost, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu